

Přípravy Ježíše na přijetí Krista.

Vzkříšené Kristovo tělo

Rudolf Steiner

Dva chlapci Ježíšové: šalomounský (Matoušův) a nátanský (Lukášův) • Buddhovy síly • Uchování Já nátanského Ježíše před pozemským vtělením • Nenadanost nátanského Ježíše

•

Přechod Zarathuštrovy individuality • Přijetí Kristovy substance Ježíšem • Nedotčenost fantomu Ježíše Krista

•

Pavel a zjevení Krista v duchovním těle

Včera bylo naznačeno, že bude nyní důležité, abychom si zodpověděli otázku, co se vlastně s bytostí, kterou označujeme jako Ježíše Krista, dělo od Janova křtu v Jordánu do mystéria na Golgotě. Abychom tuto otázku zodpověděli natolik, nakolik je to prozatím možné, krátce si připomeneme, co víme z dřívějších přednášek o životě Ježíše Nazaretského, který se pak ve svých třiceti letech stal nositelem Krista. To podstatné je několika málo slovy naznačeno také v mém před nedávným vydaném spise *Duchovní vedení člověka a lidstva*.

Víme, že v Palestině se v době, o kterou tu jde, nenarodil dva chlap- jeden, nýbrž dva chlapci Ježíšové, přičemž jedno z těchto ci Ježíšové dvou dětí se narodilo ze šalomounské linie rodu Davidova.

Je to v podstatě ten Ježíšek, o kterém vypravuje Matoušovo evangelium. Onen zvláštní rozpor mezi začátkem Matoušova a Lukášova evangelia pochází právě z toho, že údaje pisatele Matoušova evangelia se vztahují k jednomu chlapci Ježíši, k tomu, jenž pochází ze šalomounské linie rodu Davidova.

Potom se - nikoli úplně, ale téměř současně - narodil jiný chlapec Ježíš z nátanské linie rodu Davidova. Důležité je, abychom si nyní uvědomili, jaké to byly bytosti.

Okultní bádání zde ukazuje, že individualita, která byla v šalomounském chlapci Ježíši, není žádná jiná než individualita mrž Zarathuštrova. Zarathuštra byl po své hlavní misi, o níž jsme mluvili u praperské kultury, znovu a znovu inkarnován, nakonec také v babylonsko-chaldejské kultuře, a potom právě jako tento šalomounský chlapec Ježíš. Bylo nutné, aby se tato Zarathuštrova individualita se všemi svými velkými vnitřními silami, které si přirozeně přinášela z dřívějších inkarnací, inkarovala v těle, jež pocházelo ze šalomounské linie rodu Davidova a bylo způsobilé k tomu, aby velké Zarathuštrovy schopnosti zpracovalo a

posunulo je dále způsobem, jakým mohou být dále posunuty lidské schopnosti nalézající se již na velmi vysokém stupni, pokud náležejí bytosti postupující od inkarnace k inkarnací.

jeho lidské Jedná se tedy o lidské tělo, které nyní může tyto schopnosti zatížení zpracovat nikoli až v pozdějším věku, nýbrž v mladistvé, dětsky silné ústrojnosti. Zarathuštrovu individualitu tedy vidíme vyrůstat takovým způsobem, že chlapcovy schopnosti se poměrně brzy rozvíjejí. Tento chlapec dokonce záhy projevoval jisté znalosti, které jsou jinak v tomto dětském věku nemožné. Musíme však konstatovat jednu věc, totiž že tento šalomounský chlapec Ježíš, přestože byl vtělením tak vysoké individuality, byl přece jen - třebaže vysoce stojícím - člověkem, to znamená, že i jako ten nejvýše stojící člověk byl zatížen jistou schopností mýlit se a také schopností morálních obtíží, byť ne právě neřestí a hříchů.

Dále víme, že Zarathuštrova individualita ve smyslu určitého okultního děje (který je znám každému, kdo se s takovými skutečnostmi vůbec seznámil) opustila ve dvanácti letech tělo šalomounského Ježíše a přešla do těla Ježíše nátanského. Ovšem tělo tohoto nátanského Ježíše, nebo lépe řečeno jeho trojí tělesnost: fyzické, éterné a astrální tělo, byla zcela zvláštní povahy. Neboť toto tělo bylo skutečně takové, že chlapec, který ho měl, projevoval právě opačné schopnosti než šalamounský Ježíš. Zatímco ten byl nápadný svým velkým nadáním s ohledem na vnější věci, jimž se lze také vnějším způsobem naučit, mohli bychom nátanského Ježíše, co se týče vnějších věcí, nazvat, skoro bych řekl - jistě chápete, že to ani v nejmenším nemůže být řečeno pohrdavě - nenadaným. Nebyl schopen vpravit se do věcí, které lidská kultura na Zemi vytvořila.

Naproti tomu vyniká ona pozoruhodnost, že ihned po narození uměl mluvit. Tedy to, co je více tělesné, se ukázalo jako schopnost, kterou měl již od narození. Zcela správně se traduje, že mluvil - ovšem v řeči pro všechny ostatní nesrozumitelně. Avšak o tom, co právě v této řeči od narození spočívalo, se vypravuje - a je to dobrá tradice, kterou lze i okultně potvrdit - že matka dokázala porozumět tomu, co chlapec říká. Je tomu tak, že u chlapce byly výrazné právě ty vlastnosti, které můžeme nazývat vlastnostmi srdce; tento chlapec se vyznačoval nesmírnou laskavostí a povahou schopnou nesmírné oddanosti. A bylo zvláštní, že od prvního dne svého života šířil blahodárné účinky pouhou přítomností nebo také svým dotekem - účinky, které by se dnes možná nazývaly magnetickými. U tohoto chlapce se tedy projevovaly všechny vlastnosti srdce, vystupňované navíc tak, že se mohly stát „magnetickým“ dobrodiním pro okolí.

Víme také, že v astrálním těle tohoto chlapce působily síly, působení jež kdysi získal onen bódhisattva, který se pak stal Gautamou Gautamy Buddhou. Víme - a v tomto ohledu je orientální tradice na- Buddhy prosto správná (neboť může být ověřena duchovní vědou) - že bódhisattva, který půl tisíciletí před naším letopočtem, když se stal Buddhou, pozbyl nutnost dále se inkarnovat na Zemi ve fyzických tělech, působil od té doby zprvu zejména na všechny, kdo se oddávali jeho vyznání, nyní však shůry z duchovního světa. Individualita, která vystoupí tak vysoko, má tu zvláštnost, že se už neinkarnuje ve hmotném těle a z duchovních světů se pak může podílet na záležitostech a osudech našeho pozemského života. To se může dít nejrůznějším způsobem. A skutečně, bódhisattva, jehož poslední tělesnou inkarnací na Zemi byl Gautama Buddha, se podstatně podílel na dalším vývoji lidstva.

Uvědomme si totiž, že náš lidský duchovní svět je neustále propojen s celým ostatním duchovním světem. Uvědomme si, že člověk nejen jí a pije a tím přijímá látky fyzické Země, ale že také z duchovního světa ustavičně přijímá duševně-duchovní potravu, že se síly z

duchovních světů nejrůznějším způsobem neustále vlévají do fyzického, zemského bytí. Toto vlévání sil, které si osvojil Buddha, do dalšího proudu lidstva probíhalo takovým způsobem, že Buddhovy síly prostoupily astrální tělo nátanského Ježíše, takže v astrálním těle tohoto chlapce působilo to, co měl Buddha ve své tehdejší formě dát lidstvu.

Z dřívějších přednášek také víme, že slova, která známe dodnes jako vánoční průpověď: „Poznejte zjevení z výšin světů, a mír se rozšíří na Zemi v srdcích těch, kdož jsou dobré vůle!“, pocházejí z toho, co se shůry vlévalo do vývoje lidstva tím, že se Buddhovy síly vnořily do astrálního těla nátanského chlapce Ježíše. Vidíme tedy Buddhovy síly působit dále v proudu pozemského bytí, který vzešel z událostí v Palestině. Tyto Buddhovy síly působily potom dále. A je v každém případě velmi zajímavé, že právě novější okultní bádání, a evropská provedená v západním okultismu v posledních letech, vedla k poznání, že existuje velmi důležitá souvislost evropské kultury s Buddhovými silami. Tyto Buddhovy síly totiž již dlouho působí z duchovních světů zejména na všechno, co je v západní kultuře nemyslitelné bez specificky křesťanského vlivu. Tedy všechny ty světonázorové proudy, které se rozvíjely v posledních staletích až do století devatenáctého, ty všechny jsou - nakolik jsou to západní duchovní proudy - proniknuty Kristovým impulzem, vždycky však do nich působil Buddha z duchovního světa.

Proto můžeme říci, že to nejdůležitější, co dnes evropské Buddha lidstvo může od Buddha přijmout, nesmí prostě pocházet a Wodan z tradice toho, co Buddha přinesl půl tisíciletí před křesťanským letopočtem, nýbrž z toho, čím se od té doby stal. On se totiž nezastavil, nýbrž šel dál; a právě svým pokrokem jakožto duchovní bytost v duchovních světech se v tom nejeminentnějším smyslu mohl podílet na dalším vývoji západní kultury. To je skutečně výsledek našeho okultního bádání, který úžasným způsobem souhlasí s mnohým, s čím jsme se již dříve mohli setkat, ještě než byl tento důležitý vliv přesně probádán.

Víme totiž, že tatáž individualita, která na Východě vystoupila jakožto Gautama Buddha, již dříve jednou působila na Západě, a že jisté legendy a tradice, které navazují na jméno Bodha nebo Wodan, mají co do činění s toutéž individualitou jako buddhismus s Gautamou Buddhou na Východě. V určitém ohledu je tedy obsazeno znovu totéž jeviště, které bylo toutéž individualitou již dříve připraveno v souvislosti s vývojem lidstva. Tak spleťté jsou cesty, jimiž se duchovní proudy ve vývoji lidstva ubírají.

Dnes je pro nás nejdůležitější zjištění, že v astrálním těle Lukášova chlapce Ježíše působí Buddhovy síly. Když je pak tomuto chlapci Ježíši dvanáct let, přechází Zarathuštrova individualita do trojí tělesnosti tohoto nátanského Ježíše. Čím to je, že tento chlapec Ježíš měl ony pozoruhodné vlastnosti, které jsme si právě popsali? Je to tím, že tento chlapec nebyl lidskou individualitou jako každá jiná. Tato individualita byla v jistém ohledu úplně jiná, a abychom jí porozuměli, musíme se vrátit až do staré lemurské doby, kdy pozemský vývoj lidí v podstatě teprve náležitě začínal. Musíme si uvědomit, že všechno, co bylo před lemurskou dobou, bylo vlastně jen opakováním saturnského, slunečního a měsíčního bytí a že teprve tady byl do člověka jakožto možnost vložen první zárodek, aby mohl během vývoje Země přijmout čtvrtý článek své bytosti, to jest Já.

Vezmeme-li si celý proud vývoje lidstva, musíme říci: Lidstvo, jež se rozšířilo po Zemi (toto další šíření máte popsané v Tajné vědě v nástinu), můžeme v lemurské době odvozovat od určitých lidských předků tohoto počátečního období naší dnešní Země. Při tom musíme v lemurské době stanovit okamžik, od něhož je teprve možné mluvit v dnešním smyslu náležitě

o lidském pokolení. O tom, co bylo dříve, zatím nelze mluvit tak, abychom mohli říci, že v pozemských lidech již byla přítomná ona Já, která se pak dál a dál inkarnovala. Tak tomu nebylo. Dříve lidské Já ještě nebylo oddělené od substance hierarchie, která dala nejprve podnět k tomuto lidskému Já, od hierarchie Duchů formy.

Můžeme si nyní představit - to nám ukazuje okultní bádání - že část substance Duchů formy kvůli vytvoření lidského Já jakoby vstoupila do lidských inkarnací. Ale když byl tehdy člověk předán svým tělesným inkarnacím na Zemi, bylo z toho, co se mělo stát člověkem, něco zadrženo. Byla tedy vtělením jakoby zadržena substance Já, která nebyla uvedena do proudu tělesných inkarnací. Kdybychom si chtěli představit tento proud lidských tělesných inkarnací, který zde začíná tím, co Bible nazývá praotcem lidského pokolení, Adamem, museli bychom nakreslit široce rozvětvený rodokmen. Můžeme si však prostě představit, že to, co proudilo shůry od Duchů formy, plyne dále; jenom bylo něco jakoby zadrženo, jakoby Já, které bylo uchováno před vstoupením do tělesných inkarnací - Já, které se neobjevovalo vždycky jako člověk, nýbrž podrželo si podobu, substancialitu, kterou člověk měl, než pokročil ke své první pozemské inkarnaci. Tedy Já, které žilo dále vedle ostatního lidstva a které až do doby, o níž teď mluvíme, kdy se měly stát palestinské události, nebylo ještě nikdy vtěleno v lidském fyzickém těle; Já, které bylo dosud v tomtéž stavu jako - kdybychom teď chtěli mluvit z pohledu Bible - Adamovo Já před svým prvním pozemským hmotným vtělením. Takovéto Já tu vždycky bylo.

Když se nyní poněkud dotýkáme okultních poznatků prázdnot, o tomto Já (které jsou pro dnešního člověka samozřejmě něčím nesmírně pošetilým), vidíme, že toto Já, které bylo zadrženo jakoby v záloze, nebylo uvedeno do lidského těla, nýbrž bylo vlastně jen předáno svátým mystériím, jak existovala během atlantských dob i v dobách poatlantských. V jednom důležitém mystériu bylo uchováváno jako v tabernáku. Toto Já proto mělo zcela zvláštní povahu; mělo tu zvláštnost, že bylo nedotčeno vším, čemu se lidské Já mohlo vůbec kdy na Zemi naučit. Bylo tedy také nedotčeno všemi luciferskými a ahrimanskými vlivy; bylo vůbec něčím, co si oproti ostatním lidským Já můžeme představit jako prázdnou kouli, vlastně jen jako něco, co bylo dosud úplně panenské vůči všem pozemským zážitkům; nebylo vlastně ničím, vůči všem pozemským zážitkům bylo něčím negativním.

Proto to vypadalo, jako kdyby onen nátanský chlapec Ježíš, kterého líčí Lukášovo evangelium, neměl vůbec žádné lidské Já, jako kdyby sestával jen z fyzického, éterného a astrálního těla. A úplně postačí, jestliže zatím řekneme, že u Lukášova Ježíše se vůbec nesetkáváme s Já, jaké se vyvinulo během atlantské a poatlantské doby. Mluvíme v pravém smyslu slova, řekneme-li, že u Matoušova Ježíše máme co do činění s plně vyvinutým člověkem; u nátanského Ježíše Lukášova evangelia máme co do činění s fyzickým, éterným a astrálním tělem, která jsou uspořádána tak, že harmonicky představují člověka, jak přešel na Zem jakožto výsledek saturnského, slunečního a měsíčního vývoje.

Proto tento chlapec Ježíš postrádal - jak nás učí kronika Akáša - nadání pro všechno, co vytvořila lidská kultura; nemohl to přijmout, protože při tom nikdy nebyl. Všechny vnější obratnosti a dovednosti máme v životě díky tomu, že jsme se v dřívějších inkarnacích již účastnili určitých úkonů; někdo, kdo se toho nikdy neúčastnil, se jeví, jako by postrádal nadání pro všechno, co lidé vykonali v průběhu pozemského vývoje. Kdyby se byl nátanský chlapec Ježíš narodil do naší doby, byl by se jevil jako nanejvýš nenadaný k tomu, aby se naučil psát, protože lidé v dobách Adamových nepsali a předtím teprve ne. Tedy ke všemu,

co bylo takové povahy, že si to lidé osvojovali v průběhu vývoje lidstva, se Lukášův Ježíš jevil jako nanejvýš nenadaný.

Naproti tomu se vysokou měrou ukazovaly vnitřní vlastnosti, které si přinesl a které by vlastně jinak luciferskými vlivy jenom upadly do dekadence. A ještě mnohem zajímavější je, že tento Ježíšek mluvil onou podivnou řečí. Tady se totiž musíme podívat na něco, o čem jsem se zmínil i ve svém spise Duchovní vedení člověka a lidstva: že jazyky, které jsou dnes na Zemi rozšířeny a vyskytují se u různých národních kmenů, vznikly ve vývoji lidstva poměrně pozdě; předcházelo jim však něco, co bychom skutečně mohli nazvat lidským prajazykem. A byli to dělíci duchové luciferského a ahrimanského světa, kteří z prajazyka udělali tu spoustu jazyků vyskytujících se ve světě.

Prajazyk byl ztracen a žádný člověk s takovým Já, jež v průběhu vývoje Země postupovalo od inkarnace k inkarnaci, jím dnes prozatím nemůže mluvit. Onen chlapec Ježíš, který neprošel lidskými inkarnacemi, si z východiska vývoje lidstva přinesl schopnost mluvit nikoli jednou z tehdejších řečí, nýbrž řečí, o níž můžeme jistým právem tvrdit, že nebyla srozumitelná pro okolí, které však srdce matky rozumělo díky vroucnosti, jež v tomto srdci žila. Tím se u tohoto Lukášova chlapce Ježíše poukazuje na jeden nesmírně významný fenomén.

Když se tedy tento Lukášův chlapec Ježíš narodil, byl vybaven vším, co nebylo ovlivněno lucifersky-ahrimanskými silami. Takové Já, které se znovu a znovu inkarnovalo, neměl; proto také ve dvanáctém roce jeho života, když Zarathuštrova individualita přešla ze šalomounského Ježíše Matoušova evangelia do Ježíše nátanského, nemuselo být nic vypuzeno. Už jsem říkal, že tato zadržovaná část lidství, která se do té doby vyvíjela vedle ostatního lidstva v mystériích, se teď v palestinské době narodila jakožto nátanský Ježíš vlastně poprvé. Došlo k převedení z jednoho předoasijského mystéria, kde byl tento zárodek lidství uchováván, do těla nátanského Ježíše.

Chlapec pak vyrůstal a ve dvanácti letech do něho přešla Zarathuštrova individualita. Víme také, že tento přechod je naznačen výjevem s dvanáctiletým Ježíšem v chrámu. Je pochopitelné, že rodiče nátanského Ježíše, kteří byli zvyklí dívat se na své dítě tak, jak jsme ho právě popsali, museli zaznamenat zvláštní změnu, když chlapce opět našli v chrámu, poté co se jim předtím ztratil. Neboť to byl moment, kdy do dvanáctiletého chlapce přešla Zarathuštrova individualita; dále, od dvanáctého do třicátého roku, tedy máme v Lukášově Ježíši Zarathuštrovu individualitu.

V Lukášově evangeliu ovšem najdeme zvláštní výrok, který poukazuje na něco, co je možné vysvětlit teprve pomocí okultního bádání. Víte, že v Lukášově evangeliu se po vyličení výjevu s dvanáctiletým Ježíšem v chrámu nalézá místo, kde se praví: „A Ježíš získával na moudrosti, podobě a milosti u Boha i lidí“ (L 2,52). Takto to zní ve Weizsäckerově překladu. A v Lutherově překladu: „Ježíš získával na moudrosti, věku a milosti u Boha i lidí.“ Ani to nedává příliš smysl. Neboť stojí-li tu „Ježíš získával na věku“, pak bych rád věděl, co to má znamenat, že dvanáctiletý chlapec získává na věku; k tomu přece stačí, aby čas šel dál! Vpravdě však na tomto místě stojí, obnovíme-li tento evangelijní text podle kroniky Akáša, že získával na všem, na čem může získávat astrální tělo, totiž na moudrosti; že získával na všem, na čem může získávat éterné tělo, totiž na všech vlastnostech dobroty, blahovůle atd.; a pak získával na všem, na čem může získávat fyzické tělo, co se vlévá do krásné vnější podoby.

Má tím být zvláště naznačeno, že tento chlapec Ježíš měl zvláštnosti, které měl do svých dvanácti let, vůbec nemohl být ve své individualitě dotčen luciferskými a ahrimanskými silami; protože prostě nebyl takovou individualitou, která postupovala od inkarnace k inkarnacím. Lukášovo evangelium to naznačuje především také tím, že generační řadu sleduje nahoru přes Adama až k Bohu, aby tím řeklo, že to byla substance, která tím vším, co procházelo lidským vývojem, nebyla ovlivněna.

Tak tedy tento chlapec Ježíš vyrůstá a získává na všem, co je možné při vývoji trojí tělesnosti, která nemohla být dotčena tím, čím jsou dotčeny trojitě tělesnosti ostatních lidí. A Zarathuštrova individualita měla nyní možnost spojit veškerou výši, které až dosud dosáhla, se vším tím nádherným, co bylo v takovéto trojí tělesnosti díky tomu, že nebyla ničím pomýlena, nýbrž mohla rozvinout všechno, co jen může ve vnějšku rozvinout ideální fyzické, éterné a astrální tělo. To má být naznačeno větou v Lukášově evangeliu, kterou jsme si uvedli. Byla tím dána možnost, aby až do třicátého roku života tohoto jinocha nastalo v jeho vývoji něco, o čem můžeme říci: ve třicátém roce života byla tato Zarathuštrova individualita schopna vlít do trojí lidské tělesnosti všechno, co z tak vysoké individuality může přijít. Jestliže si tedy uděláme správnou představu o Ježíši Nazaretském do jeho třiceti let, představíme si ho jako vysokou lidskou individualitu; totiž jako individualitu, k jejímuž uskutečnění byla, jak jsme viděli, učiněna ta největší možná opatření.

Nyní si však musíme uvědomit jednu věc, chceme-li se dorozumět o tom, že plody vývoje, kterým procházíme ve svých tělech, přicházejí individualitě k dobru. Naše těla nám dávají popud k tomu, aby naše individualita jaksi vysála ze života plody pro svůj další vývoj. Když ve smrti - nyní se bude jednat o smrt běžného člověka - opustíme svá těla, neoponecháme prozatím v těchto tělech to, co jsme v nich jakožto individualita získali, k čemu jsme se dopracovali. Později ještě uvidíme, za jakých zvláštních okolností může v tělech něco zůstat; není však pravidlem, zákonem, aby individualita ponechala tělům to, co získala.

Když tedy Zarathuštra opouští ve třicátém roce trojí tělesnost Ježíše Nazaretského, zanechává za sebou tři těla: fyzické, éterné a astrální. Ale všechno, co mohl Zarathuštra jakožto individualita pomocí těchto nástrojů získat, vchází do Zarathuštrovy individuality; žije to dále s touto individualitou, která nyní vystupuje z trojí tělesnosti. Této individualitě to přichází k dobru.

Naproti tomu bylo v trojí tělesnosti Ježíše Nazaretského dosaženo jedné věci: že totiž lidská přirozenost, jaká byla před luciferskými a ahrimanskými vlivy, byla spojena s individualitou, která nejvýznamněji nahlížela do duchovnosti makrokosmu. Vždyť pomyslete jen, co tato Zarathuštrova individualita prožila! Již kdysi, když nejprve působila při založení praperské kultury ve vzhlížení k velkému slunečnímu duchu, pohlížel Zarathuštra do světových dálav duchovna. A právě v Ježíši tato individualita se v následujících inkarnacích vyvíjela stále dál.

Jestliže v důsledku toho, že čistá lidská substance zůstala uchována až k narození nátanského Ježíše a astrální tělo se pak ještě prostoupilo silami Gautamy Buddha, vzniklo to nejniternější z lidské přirozenosti s nejnintenzivnějšími silami lásky a soucitu, jestliže tedy bylo v nátanském Ježíši to, co můžeme nazvat „nejniternější niterností“ člověka, pak se s touto tělesností spojila ve dvanáctém roce lidská individualita, která mezi všemi lidskými individualitami nejjasněji, nejhlouběji nahlížela do duchovnosti makrokosmu. Tím byly

ovšem nástroje nátanského Ježíše přetvořeny tak, že teď byly skutečně schopny přijmout extrakt, Kristův extrakt makrokosmu.

Kdyby Zarathuštrova individualita nepronikala do třicátého roku tuto tělesnost, od třicátého roku do mystéria na Golgotě by její oči nebyly schopny snášet Kristovu substanci, ve třicátém roce by její ruce nebyly schopny prostoupit se substancí Krista. Aby tato tělesnost mohla přijmout Krista, musela být jaksi připravena, rozšířena Zarathuštrovou individualitou. V Ježíši Nazaretském, jaký byl ve chvíli, kdy se s ním rozloučil Zarathuštra a vstoupila do něj Kristova individualita, tak ovšem před sebou nemáme ani Adepta ani nic z nějakého vyššího člověka. Neboť Adept je Adeptem díky tomu, že má vysoce vyvinutou individualitu; ta však právě z trojí tělesnosti Ježíše Nazaretského vystoupila. Máme zde pouze trojí tělesnost, Zarathuštrovou přítomností připravenou tak, že mohla přijmout Kristovu individualitu. Avšak spojením Kristovy individuality s tímto tělem, které jsme právě popsali, se stala nutnou následující skutečnost.

Během oněch tří let od Janova křtu v Jordánu až k vlastnímu mystériu na Golgotě byl vývoj tohoto fyzického, éterného roky a astrálního těla úplně jiný, než je tělesný vývoj u ostatních lidí. Tím, že na nátanského Ježíše neměly v dřívějších inkarnacích vliv luciferské a ahrimanské síly, byla dána možnost, aby od Janova křtu v Jordánu - poněvadž teď nebyla v Ježíši Nazaretském lidská jáská individualita, nýbrž individualita Kristova - nebylo vytvořeno všechno, co jinak musí v lidské tělesnosti vždycky působit.

Včera jsme mluvili o tom, že to, co nazýváme lidským fantomem - tedy ona vlastní prapůvodní podoba, která do sebe pojímá, nasává hmotné živly a ve smrti je pak odkládá - degenerace v průběhu lidského vývoje až do mystéria na Golgotě degenerovalo. Tuto degeneraci můžeme chápat do jisté míry tak, že tento fantom byl vlastně od počátku lidského vývoje určen k tomu, aby zůstal nedotčen hmotnými částmi, které člověk přijímá jako potravu z nerostné, rostlinné nebo zvířecí říše. Tím měl fantom zůstat nedotčen. Nedotčen však nezůstal.

Neboť luciferským vlivem vzniklo těsné spojení mezi tímto fantomem a silami, které člověk přijímá během pozemského vývoje - zvláště se součástmi popela.

Důsledkem luciferského vlivu tedy bylo, že fantom v dalším vývoji lidstva rozvíjel silnou přitažlivost k součástem popěla; a místo aby postupoval s éterným tělem člověka, postupoval pak s tím, čím jsou produkty rozkladu. To všechno byly důsledky luciferských vlivů. A tam, kde bylo luciferským vlivům zamezeno tak, jak tomu bylo u nátanského Ježíše, kde nebylo žádné lidské Já, nýbrž zde byla od Janova křtu kosmická Kristova bytost, tam se ukázalo, že se neuplatňovaly žádné síly přitažlivosti mezi lidským fantomem a tím, co bylo přijímáno jako hmotné části. Fantom zůstal hmotnými částmi po tři roky nedotčen. Okultně se to vyjadřuje tak, že se řekne: Podle toho, jak se fantom utvářel během saturnského, slunečního a měsíčního období, by vlastně neměl mít žádnou přitažlivost vůči součástem popela, nýbrž měl by přitahovat jen rozpouštějící se součásti soli, aby se ubíral cestou prchavosti narůstající do té míry, nakolik se rozpouštějí solné součásti.

V okultním smyslu bychom řekli, že se rozpouští a přechází - nikoli do země, nýbrž do prchavých součástí.

O to však právě šlo: že Janovým křtem v Jordánu, tedy „Vy jste sůl vstoupením Kristovy individuality do těla nátanského Ježí- země!“ še, byla zničena, vymýcena jakákoli souvislost

fantomu s popelovými součástmi a zůstala jediné souvislost se solnými součástmi. S tím se setkáváme i tam, kde chce Ježíš Kristus těm, které si zpočátku vyvolil, vysvětlit: Způsobem, jakým se cítíte být spojeni s Kristovou bytostí, má být pro další lidský vývoj vytvořena možnost, aby tělo povstale z hrobu, duchovní tělo, mohlo přecházet na lidi. To chce Kristus říci slovy: „Vy jste sůl země!“ - Všechna tato slova, na něž zase upomíná terminologie, výrazivo pozdějších alchymistů, pozdějšího okultismu, všechna tato slova, jež nacházíme v evangeliích, mají nejhlubší myslitelný význam. A tento význam byl vskutku plně znám právě středověkým i pozdějším skutečným alchymistům - nikoli šarlatánům, o nichž vypravuje literatura - a nikdo tyto souvislosti nevyslovil, aniž v srdci cítil spojení s Kristem.

Tak se ukázalo, že když byl Ježíš Kristus ukřižován, když bylo jeho tělo přibito na kříž - povšimli jste si, že zde mluvím přesně slovy evangelia, a to z toho prostého důvodu, že skutečné okultní bádání zde slova evangelia opravdu naprosto potvrzuje - když bylo toto tělo Ježíše Nazaretského přibito na kříž, byl fantom skutečně zcela nedotčený, existoval jako duchovně-tělesná, ovšem jen nadsmyslově viditelná forma a s hmotným obsahem sestávajícím z pozemských živlů byl spojen mnohem volněji než u kteréhokoliv člověka. Z toho prostého důvodu, že u každého jiného člověka došlo ke spojení fantomu s prvky a to drží tyto prvky pohromadě. U Ježíše Krista tomu bylo skutečně zcela jinak.

Bylo tomu tak, jako když, abych tak řekl, podle zákona prchalo“, určité hmotné části ještě drží pohromadě ve formě, která jim byla dána, a po nějaké době se rozpadnou, takže povstal je z nich sotva něco vidět. Tak tomu bylo s hmotnými částmi těla Ježíše Krista. Když byl sňat z kříže, držely části ještě, abych tak řekl, pohromadě, avšak nebyly nijak spojeny s fantomem, poněvadž ten byl vůči nim zcela volný. Když pak bylo tělo prostoupeno určitými substancemi, které na toto tělo zase působily zcela jinak než na jiné tělo, jež se nabalzamuje, tu se stalo, že hmotné látky se záhy po uložení do hrobu staly prchavými a rychle přešly do živlů. Proto učedníci, kteří se přišli podívat, našli plátna, jimiž byl přikryt, avšak fantom, na němž závisí vývoj Já, povstal z hrobu.

Není tedy nijak překvapivé, že Máří Magdalena, která znala jen dřívější fantom, prostoupený prvky Země, nemohla ve fantomu, zbaveném veškeré pozemské tíže, který nyní jasnoživě viděla, poznat tutéž podobu. Tato podoba jí připadala jiná. Především si musíme uvědomit, že všichni učedníci a všichni lidé, o nichž se nám to vypráví, mohli vidět Vzkříšeného jen silou své pospolitosti s Kristem; neboť Kristus se zjevil v duchovním těle, v těle, o němž Pavel říká, že se jako obilné zrno množí a přechází do všech lidí. I sám Pavel je přesvědčen o tom, že ostatním učedníkům se nezjevilo tělo prostoupené pozemskými prvky, nýbrž že ostatním učedníkům se zjevilo totéž co jemu, což říká na tomto místě:

„Odevzдал jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Kéfovi [Šimonu Petrovi], potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně“ (1 Kor 15,3-8).

Pavlovi se Kristus zjevil při události u Damašku. A skutečnost, že způsob, jakým se mu zjevil, je postaven na roveň zjevení ostatním učedníkům, dokládá, že se Kristus Pavlovi zjevil v téže podobě jako ostatním. Co však přesvědčilo Pavla?

Pavel byl v jistém smyslu zasvěcencem již před událostí u Damašku. Bylo to však zasvěcení složené ze starohebrejského a z řeckého principu. Byl zasvěcencem, jenž do té doby věděl jenom to, že lidé, kteří se zasvěcením spojili s duchovním světem a ve svém éterném těle se stali nezávislými na fyzickém těle, se mohou těm, kdo jsou toho schopni, zjevit ve své nejčistší podobě éterného těla. Kdyby Pavel býval měl pouze zjevení čistého éterného těla nezávislého na fyzickém, byl by mluvil jinak. Byl by řekl, že spatřil někoho, kdo byl zasvěcen a nezávisle na fyzickém těle žije dále s vývojem Země. To by pro něj také nebylo nijak zvlášť překvapivé.

Pavel: „On To tedy nemohlo být tím, co prožil u Damašku. O tom, co byl zde!“ prožil, věděl, že to je možné prožít teprve tehdy, až se naplní Písma: že jednou bude v duchovní atmosféře Země jakožto nadsmyslová podoba úplný lidský fantom, z hrobu povstalé lidské tělo. A to právě viděl! To bylo tím, co se mu u Damašku zjevilo a co jej přesvědčilo: On byl zde! On vstal z mrtvých! Neboť je tu něco, co může přijít jenom od něho: je tu fantom, který mohou spatřit všechny lidské individuality, jež hledají spojení s Kristem! - To bylo to, co ho dokázalo přesvědčit, že Kristus zde již byl, že teprve nepříjde, že skutečně byl ve fyzickém těle a že toto fyzické tělo zachránilo původní prapodobu fyzického těla ku spáse všech lidí.

Že se tento čin mohl stát jen díky největšímu rozvinutí božské lásky, v jakém smyslu byl tento čin činem lásky a v jakém smyslu je pak nutné brát slovo „vykoupení“ v dalším vývoji lidstva - o tom budeme mluvit zítra.

Karlsruhe, 12. října 1911